

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговорен редактор:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращат до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изпращат до касиера на св. Мирополия — Варна

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Одтѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

Протоиерей П. Икономовъ

КАКВО НИ ЛИПСВА?

„Свѣтлото на тѣлото е око. Зато-
ва, ако твоето око бѣде чисто, и цѣло-
то твоє тѣло ще бѣде свѣтло, ако
нѣкъ твоето око бѣде лукаво, цѣлото
твоє тѣло ще бѣде тъмно. И тъй, ако
свѣтлината, що е въ тебѣ е тъмна,
то колко ли голѣма ще е тъмнината?“

(Мат. VI. 22—23)

Една нѣща за да бѣде свѣтла, трѣ-
ба да приема слънчевата свѣтлина
презъ прозорциѣ си. Тамъ тя се пре-
ръща на свѣтильникъ и прогонва мра-
кѣ. Нашитѣ тѣла приематъ слънче-
вата свѣтлина презъ очитѣ, като
презъ прозорецъ: следователно, око-
то свѣтильникъ на тѣлото. Когато око-
то е здраво, цѣлото ни тѣло е окъпано
отъ слънчевата свѣтлина и е свѣтло
и е благодарение на око то разбираме
тѣлото си, виждаме го и се грижимъ
за него. Когато око то е болно, ние не
виждаме тѣлото си, като че ли безъ
свѣтлина е затъмнено.

Както имаме тѣлесни очи, така има-
ме и едно духовно око, презъ което,
като презъ прозорецъ, влиза въ дѣно-
то на душата божествената свѣтлина;
тоа око е нашата съвестъ, или на-
шия вътрешенъ свѣтильникъ. Органъ,
презъ които ние обсъждаме нѣщата
по тѣхната морална стойностъ т. е.
дали сж по-добри или зли. Съвестъта
е значи органа на нравственостъта.
Липсва ли у нѣкого тя, ние го нари-
чаме безнравственъ, безсъвестенъ,
напалъ човѣкъ, вреденъ за себе си
и околнитѣ.

И както слънцето влиза въ една
стая презъ прозорциѣ, освѣтлява
и разпръсва тъмнината и донася здра-
ва на живѣщитѣ въ нея, така сжко
и божествената свѣтлина, подъ фор-
мата на морална съвестъ, разпръсва
мрака изъ душитѣ ни, очисти ги отъ
всѣка сквернота, и внася духовна
радостъ, спокойствие и здраве.

Тѣсно нѣщо е да бѣде нѣкой слѣпъ,
да не вижда тѣлото си, красотата и
чара на окръжаващия го свѣтъ. Слън-
цето прѣска своитѣ животворни лъчи
во цѣлия свѣтъ, и освѣтлява цѣлата
природа. Презъ него ние се запозна-
ваме съ цѣлото Божие творение, и
заемаме своето достойно мѣсто. Бла-
годарение на слънцето ние живѣемъ
тѣлесно. Слѣпнитѣ човѣкъ е изоли-
ранъ отъ свѣта, живѣе откъснатъ отъ
него. Той е изолиранъ, и всѣки мо-
ментъ може да падне въ пропастъ, въ
огнь или въ вода и да се погуби.

Не по-малко зло е и духовната слѣ-
пота, плодъ на липсата на добра съ-
вестъ, защото само чрезъ този свѣ-
тильникъ може да влѣзе въ насъ бо-
жествената свѣтлина, тъй необходима
за да бѣдемъ истински човѣци. Безъ
нея ние сме скарани съ истината, ста-
ваме плъчка на страститѣ си и сме
чужди за всѣко добро и благородно
дѣло. Грѣха ни завладява и ние трѣг-
ваме по опасни пѣтища, подобно на
ония родоотстъпници, които заслѣпени
отъ алчността за пари и пустословие,
напуснаха България, и отъ чуждитѣ
радиостанции се мѣчатъ да клевет-
ятъ собствениятъ си народъ.

Ако едно болно око ни води къмъ
пропастъта и гибелъта, то липсата
тъкъ на морална съвестъ ни води
къмъ още по-страшна морална про-
пастъ, въ която загивае тѣломъ и
духомъ. Загубваме душата си и спа-
сението въ загробния миръ. Колко
справедливо е отбелязалъ Спасителътъ
това, като е казалъ: „Ако свѣтлината
въ тебѣ е нѣма въ тебѣ, то колко
големъ трѣбва да е мрака у
тебѣ“, т. е. колко тежки последици
ще ти навлѣче този мракъ.

Въ известни обстоятелства, обаче,
липсата на тѣлесното око не е тъй
фатално, тъй страшно. Единъ слѣпецъ
може да намѣри мѣсто всрѣдъ уредѣ-
ното общество. Нему не може се открие
външния свѣтъ съ неговия чаръ, за-
щото му липсватъ очитѣ; все пакъ,
ако нѣкой се е погрижилъ да запази
душата му здрава и незасегната отъ
отрицателни мисли и идеи, той може
да види вътрешниятъ си миръ, който
е все толкова безбрътенъ и разнови-
денъ, като външния свѣтъ. Окръжа-
щиятъ ни свѣтъ за единъ човѣкъ

съ очи, но лишенъ отъ душа, която
да го разбере и да му се радва, още
не означава нищо.

Може да бѣде дори поводъ и слу-
чай той да сгрѣши. Той се отражава
въ очитѣ му, както въ очитѣ на едно
животно. Външниятъ свѣтъ е цененъ
чрезъ онова, що той предизвиква у
нашата вътрешностъ, чрезъ мислитѣ и
чувствата, които предизвиква у насъ.

Така, че ние, въ края на краищата
се наслаждаваме не отъ наблюдение-
то на външния свѣтъ, а отъ вътреш-
ния, който е отражение на външния.
Това е свѣта на мисълъта и висшитѣ
духовни наслади. Този свѣтъ на ми-
сълъта може и слѣпния да наблюдава.
Чрезъ различни сръдства и методи,
слѣпитѣ могатъ да получатъ едно за-
видно духовно възпитание, което въ
много отношения надхвърля ония,
които иматъ очи, но не виждатъ, или
виждатъ само, за да пакостятъ и пре-
даватъ. Великия музикантъ
Бетховенъ е билъ глухъ, и все пакъ,
какви безсмъртни творби е написалъ!
Чувствувалъ е чара и красотата на
музиката не чрезъ слуха си, а чрезъ
мисълъта си. Колцина измежду насъ
иматъ очи и не виждатъ исторически-
тъ моменти, презъ които минава на-
шия народъ, и уши, които не чуватъ
гласа на народа си, нито оня на въз-
рожденциѣ, нито оня на героитѣ отъ
Шипка и Сливница?

Американката Хелекъ Келлеръ, слѣ-
па и глуха, е стигнала да бѣде лек-
торка по математика въ университетъ
и е публикувала философски съчине-
ния, отъ които лѣха голѣмъ оптими-
зъмъ, мъдростъ и жива религиозна
нравствена съвестъ, която съ свѣтъ
да я търсишъ, не можешъ да я намѣ-
ришъ въ лондонскитѣ и московски
джонгльори.

Така, че това, което на първо мѣсто
липсва на човѣка, не е свѣтлината
на очитѣ, а свѣтлината на религиозно-
нравствената съвестъ.

Тая именно нравствена съвестъ Спа-
сителя Иисусъ Христосъ се е поста-
ралъ да я изтъкне, като тури на раз-
положение и всички ония необходими
сръдства за нейното затвърдяване,
за да бѣде тя най-сигурниятъ ни пѣ-
теводителъ въ животъ.

ИИСУСЪ Е СИНЪ БОЖИИ

Иисусъ е билъ Синъ Божий,
живѣлъ е на земята като човѣкъ и
е пострадалъ така, както никой
другъ човѣкъ. Въобразявамъ си Го,
като човѣкъ съ деликатно тѣло и
нѣжна душа. Ненадминатъ до сега
мислителъ. Възторженъ проповѣд-
никъ на любовта къмъ ближния.
Неустрасимъ защитникъ на всички
бедни, отрудени, онеправдани и по-
тиснати. Издигна жената на равно
ниво съ мъжа, отъ безправна ро-
биня, каквато бѣ при езичницитѣ.
Прегърна и благослови децата. Из-
цѣри всѣка болестъ и немощъ само
съ една дума. И за всичко добро,
което е сторилъ за страдащото чо-
вѣчество, хората му наложили трѣ-
ненъ вѣнецъ на главата. Лъчезар-
ното му чело озарено съ милости-
ви мисли, било окървавено, и най-
после турили тежкъ кръстъ върху
нѣжнитѣ Му рамене и изтощено
тѣло, и на сила подкарали къмъ
Голгота.

Колкото годинитѣ минаватъ, тол-
кова повече ме плаши мисълъта,
че най-милостивия човѣкъ въ свѣта
е билъ толкова жестоко наказанъ.

Ето, иде къмъ тебъ!

Богъ е създакъ богатата на този
свѣтъ да бждатъ достъпни за всички
хора по лицето на земята. Създакъ е
възможностъ всѣки човѣкъ да има сно-
сно сжествуване, като едновременно съ
това е оставилъ повеления, за да се
уредятъ и социалнитѣ отношения меж-
ду труда и капитала въ мира. Въпрѣки
това, обаче, отношенията между хората
сж били винаги ржководното начало
между народитѣ отъ човѣшкото обще-
житие.

Животътъ е станалъ труденъ и не-
посиленъ, не че Богъ така е наредилъ,
а защото човѣшката алчностъ е отнела
това, което Той е далъ на всѣки чо-
вѣкъ. Днитѣ на милиони хора сж гор-
чиви страдания само заради това, че
ненаситнитѣ сж ограбили богатата на зе-
мята и не даватъ възможностъ на по-
слабия да сжествува. Отъ тукъ иде и
нищетата, изграждането, отчаянието и
мизерията между нѣкои, докато между
други цари излишекъ, разкошъ, разто-
чителство и изграждане.

Тѣзи неестествени съотношения меж-
ду хората сж били причина за въоръ-
жени конфликти между народитѣ и меж-
ду отдѣлнитѣ класи на обществото. То-
ва е било въ далечното и близко мина-
ло, това е и днесъ. Човѣшката алчностъ
доведе и днесъ свѣта предъ този ги-
гантски двубой.

Когато народитѣ жадуватъ за новъ
редъ, за ново устройство на живота, тѣ
залагатъ всички свои сили и сръдства,
за да постигнатъ това. И днесъ, тази
жажда на слабитѣ, угнетенитѣ и оне-
правданитѣ ще бѣде удовлетворена защото
следъ тази война ще настъпи за човѣ-
чеството нанстина новъ редъ, за да нѣ-
ма вече възможностъ за дълги години
размирнитѣ елементи да смущаватъ

спокойствието на народитѣ. Истинско
спокойствие, обаче, човѣчеството може
да намѣри само при Бога. Когато хора-
та изоставятъ своитѣ лукави пѣтища,
когато чувството на справедливостъ ва-
говори въ човѣцитѣ, тогава животътъ
ще бѣде озаренъ отъ небеснитѣ благо-
словения, тогава небесниятъ даръ —
„и на земята миръ“ — богато ще за-
владѣ свѣта и сръдцата на всички хора.

Отъ човѣчеството не се иска нищо
друго, освенъ да извика къмъ Бога:
„Ето, ние идемъ къмъ тебъ!“ (Иере-
мия 2:22) Богъ чака това решение, и
то не ще закъснѣе. Другъ пѣтъ, освенъ
този, който Богъ е начерталъ за човѣ-
чеството нѣма. Само той е траенъ, из-
питанъ, благополученъ и спасителенъ.
Заради това, самъ Богъ предлага: „ето,
поставямъ ти пѣтя на живота и пѣтя
на смъртъта, днесъ реши по кою пѣтъ
ще трѣгнешъ“.

Срѣденъ пѣтъ не е оставилъ и таквъ
го нѣма. Животъ или смъртъ. И кой
би предпочелъ смъртъта предъ живота?

„Идемъ къмъ тебѣ“, ще бѣде сър-
дечниятъ викъ на милиони души, които
сж вече пили горчивинитѣ на безпѣ-
тието и които жадуватъ за Божията
правда и миръ. Само при Него изстра-
далото човѣчество ще намѣри отдишъ
и покой, защото само Той учи човѣка да
обича правдата и истината, да бѣде
апостолъ на справедливостъта и носи-
тель на любовъ. А знаемъ, че това сж
основнитѣ елементи за изграждането на
едно общество, за да бѣде то трайно и
благоденствущо. „Ние идемъ къмъ
тебѣ“, сж многоочакванитѣ отъ Бога
думи, които биха превърнали ада въ
рай, страданиято въ блаженство, съзли-
тъ въ усмивка, болкитѣ въ радостъ.

Андрей Тодоровъ

БЕЛЕЖНИКЪ

ПАКОСТНИЦИ

Стопанинътъ на в. „Истина“ органъ
на католишката пропаганда въ България
въ последниятъ си брой 909 отъ 10. IX.
т. г. като описва своето пѣтешествие
изъ нѣкои села на България, отъ раз-
говори, които е водѣлъ съ нѣкои като-
лици, дошелъ до едно странно и фатал-
но заключение, което, буквално така го
предава:

„За въ бждаще молебнитѣ би трѣб-
вало да се правятъ отдѣлно. Католици-
тѣ за католици, православнитѣ за пра-
вославни...“

Каква хитростъ и какво лукавство.
Не сж доволни католишкитѣ патери, че
откъснаха живи части отъ българскиятъ
православенъ народъ и ги отдѣлиха отъ
духовно общение съ останалитѣ имъ
братя. Откриха специални клубове за
тѣхъ, само и само българинътъ-като-
ликъ да нѣма възможностъ и въ сво-
бодното си време да се види съ пра-
вославниятъ си братъ, а сега лансир-
ватъ и мисълъта, че дори и на мо-
лебенитѣ, по случай разнитѣ национални
праздници, да не сж наедно. Да не се
молятъ на Бога заедно братята по
кръвъ и сѣдба българи, защото като-
лишкитѣ Богъ не е като нашиятъ,
българскиятъ Богъ. Той е нѣщо по-
особено; нѣщо, което само пакостници
и религиозни интернационалисти като
Д-ръ Гюловъ и С-ие го разбиратъ.

Ето, това е то, противъ което ние
възстанахме и възставаме. Чужденци —
фокустници, които се биятъ по гърди-
тъ, че сж били запасни български офи-
цери, подмолно, ехидно и лукаво под-
копаватъ духовното единство на бъл-
гарския народъ подъ глупави и съ ни-
що неоправдани мотиви.

Даватъ ли си смѣтка Гюловци, до
къде ще стигнемъ, ако на такива свѣт-
ли и велики национални праздници
раздѣляме народъ, ученици и армия на
групички — „католишки“, „протестант-
ски“, „адвентиски“, „бабтиски“ и пр.?!.

Не бихме ли заприличали на жалка
нация, която не си знае историята и
интереситѣ. Нация, която е попаднала
въ лапитѣ на хищници, подобна на ин-
дийската?! Кой може да прѣсѣче пѣтя
на тия пакостници, които съ разпасани
пояси сж трѣгнали изъ българскитѣ се-
ла за да правятъ прозелитизъмъ и съ
свѣтъ да търсятъ кавгата и умишлено да
я предизвикватъ! Никой другъ, освенъ
силата на закона за вѣритѣ, очакванъ
така горешо отъ цѣлия български на-
родъ, ще се справи съ тази напасть.

Где го има това чудо, подъ очитѣ
на властѣта свободно да се ширятъ и
да троятъ народната душа въ единъ
божемъ християнски вестникъ?!

По случай началото на учебната година

Труженици на училищната скамейка, настъпни отново за васъ децата за работа.

Вие ще прекарате цъли девет месеца въ една специална психическа атмосфера на вашия растеж. Въ началото на учебната година дайте си правилна преценка за начина, по който ще тръбва да преживяте тия месеци. Запитайте се, кой ви праща, за да дойде децата да зрадат родителитъ си съ по добра бележка. Съ това ще оправдаете тѣхнитъ материални срѣдства и душевни безпокойства. Запитайте се, къде сте дошли, за да проумѣете съ какво почитание трѣбва да се отнасяте къмъ вашитъ преподаватели, за които тѣхното възнаграждение далечъ не е достатъчно да компенсира труда, който тѣ ще положатъ за васъ, и негодитъ, които ще търпятъ въ просвѣтния разсадникъ. Запитайте се, защо сте дошли въ училището, за да разберете, че не да губитъ скъпото си време, когато сте по възраст най-трудолюбиви, любознателни и впечатлителни, а стедошли да събирате, като неуморни пчелици, меда, който ще намѣрите разхвърленъ изъ страницитъ на вашитъ учебници.

Деветъ месеца вашето тѣло ще расте. Ще израснатъ ли за това време вашата душа, за да се облагороди, и вашиятъ разумъ — за да се обогати? Както си спомняме, клеткитъ на нашето тѣло само за нѣколко седмици коренно се промѣнятъ. Ще се мени ли и съкровищницата на вашия разумъ, за да достигнатъ по-голъма начетеностъ и интелигентностъ?

Вие имате строго опредѣлена целъ. Обществото не иска отъ васъ, вий да го веселите, вий да го надзиравате, вий да го управлявате, а иска отъ васъ само постоянство и учение. Затова и се създаватъ такива благоприятни условия за дейностъ, затова се изразходватъ толкова голѣми срѣдства отъ родителитъ ви и отъ държавата.

Вашиятъ трудъ трѣбва въ края на годината да се кондензира въ шестцици. Наистина гениитъ не се създаватъ, а се раждатъ. Но съ трудъ и постоянство може много нѣщо да се постигне. Ако нѣкой отъ васъ успѣва да приготви урока си за шестцица, като се занимава половинъ часъ, бждете сигурни, че всички можете да получите шестцици, макаръ, споредъ дарбата на всѣки единъ, да е необходимо за приготвяне на сжщия урокъ да се употребѣи единъ или два часа занимание. Защото дори и оня, който е надаренъ съ гениални наченки, ако не положи трудъ върху себе си, и той ще остане обикновенъ жител на това общество.

Никога въ учението си не изпускайте да търсите подкрепата на Бога. За васъ сж необходими презъ учебната година не само трудъ и постоянство, но и спокойствие на ду-

ха и здраче на тѣлото. А това може да ви даде само Богъ-Устроителъ и Разпоредителъ на природнитъ закони.

Не изкушавайте Бога и не искайте, Той да удовлетворява всѣка ваша молба. Напримѣръ, не се молете, да не бждете изпитани днесъ, защото вчера не ви е останало време да пригответе урока си, поради игра, или леностъ. Но ако вие сте се потрудили навреме, тогава отправете молитвенъ погледъ къмъ Бога, поне въ оня моментъ, когато сте се запзили къмъ черната дъска. Бждете сигурни, че Богъ ще ви помогне, като ви даде спокойствие, за да не се смутите, и ви просвѣти ума, за да си припомните всичко онова, което сте учили.

Презъ учебната година предайте себе си на своето постоянство, на мъдростта на своитъ преподаватели и на Божията подкрепа. Тогава въ края на учебната година нѣма да избѣгвате отъ срамъ своитъ другари, нѣма да роптаете противъ всички обкръжаващи ви, нѣма да роните сълзи, а ще присѣдините своята радостъ къмъ тая на вашитъ учители и родители съ добрия си успѣхъ.

Свещ. В. Т. Димовъ

Сжществува ли човѣшката душа?

Презъ европейската война, случайността ме събра въ една килия за политически затворници. Сприятелитъ се съ единъ лѣкаръ, инженеръ и народенъ представителъ и прекарвахме времето си въ разговори, спорове и четене. Много усилно употребѣи лѣкаръ, за да ме убеди, че човѣкъ нѣма душа. Азъ го уборвахъ съ аргументи отъ християнска апологетика. Всичкитъ му доводи се разбиваха като въ гранитна скала. Единъ день, неочаквано, съ прояснено отъ радостъ лице, той скокна отъ мѣстото си и ми зададе въпроса: „Питамъ те, може ли да сжществува душа безъ мисль?“ Той потри ржце отъ радостъ и ми посочи, току що доведената въ полицията, гдето бѣхме и ние една луда жена, която, съ блуждающъ погледъ, се озърташе, и ми каза: „Тая жена има ли душа?“ — „Ако е човѣкъ, сигурно има — му отговорихъ. „Тогава где е разума й?“ — „Щомъ не може да разсждава, щомъ нѣма мисль, значи нѣма и душа.“

И моя приятелъ, смѣтайки се победителъ, безъ да дочака отговора ми, грабна съ ентузиазъмъ китарата си, и отъ радостъ и доволство почна да свири една твърде хубава пѣсенъ. И действително той бѣше виртуозъ на китара. Не можеше човѣкъ да го слуша, безъ да не се възхищава отъ неговия музикаленъ талантъ.

Азъ взехъ китарата отъ ржцетъ

Срещата съ духовно лице (едно грубо суевѣрие)

Суевѣрията у нашия народъ сж въ изобилие. Нѣмаме намѣрение да ги изреждаме въ настоящата ни статия, защото сж известни. Тукъ ще се ограничимъ да изложимъ онова грубо и оскърбително суевѣрие за срещата съ духовния пастирь, суевѣрие, тѣй дълбоко вкоренено не само у простия народъ, но за голѣмо съжаление, у нашата интелигенция, у нашата „златна“ младежъ — бждащето на велика България.

Въ какво именно се проявява това суевѣрие? Тукъ ще изредимъ най-характернитъ случаи. При срещата на духовния пастирь, ето въ какво се проявява това суевѣрие: пресича му се пътя, плюе се, изважда се кърпа и се вързва възелъ, връща се отъ пътя и се минава презъ другъ, предава се „попъ“, като се удрятъ по рамото, ако сж двама или повече души.

Това суевѣрие е разпространено не само у насъ. Щото срещата съ духовния пастирь да се счита за нѣщо злокобно, но почти у всички източни народи, и то само съ православнитъ, католическитъ и армено григориянскитъ пастири.

Това се прави, види се, затуй, защото тѣ сж носѣли своето формено

му. Той остана изненаданъ. „Какво? И вие ли искате да свирите на китара?“ — иронично ми подхвърли доктора: — Не искамъ да свира на нея, а само да я дезакордирамъ, за да ми посвиришъ пакъ тѣй сладко и мелодично само, че дезакордирана. Доктора се изсмѣ, азъ, обаче, продължихъ: — Защо не свирешъ? Нали си ти сжщия майсторъ-виртуозъ, който на толкова пжти си ни подслаждалъ горчивия животъ въ затвора и си ни утешавалъ въ теглилата и неволитъ... Нима инструмента ти трѣбва да бжде и акордиранъ? „Но какъ ще свира съ дезакордиранъ инструментъ?“ — побърза да ни възрази той съ сериозенъ тонъ. Значи — възразихъ му азъ, — ти нѣмашъ никаква сила и никакво музикално изкуство, за да свирешъ съ единъ дезакордиранъ инструментъ?

Очуденъ ме погледна доктора и ми каза: „Говоришъ детинщини“. Възразихъ му усмихнато: — Не драги, азъ искамъ да ти кажа, че пѣенето на тая луда жена, която бѣ предъ насъ е нейната душа, а мюзьтъ й е китарата.

Наведе глава моя събеседникъ, и замисленъ, седна на стола си. Следъ малко взе китарата си и сладко и омайно запѣ.

Великъ си Ти, Господи, и чудни сж дѣлата на твоитъ ржце, и нѣмамъ достатъчни думи, за да възпѣя твоитъ чудеса.

Стиховетъ на псалмопѣвеца, които азъ обичахъ, и които той винаги, когато искаше да ме удовлетвори и разположи, ми ги пѣеше.

облѣкло. Отъ где си води началото това суевѣрие, мжно може да се установи, но въ Русия се приема, че то си води началото още отъ езическитъ времена. Съ това твърдение не можемъ да се съгласимъ. По-скоро това е резултатъ на една ненавистъ на лица съ противорелигиозни идеи, които, по тоя начинъ, явно и демонстративно изразяватъ тия свои идеи срещу представителитъ на църквата, а други вършатъ това просто по едно подражание, по едно вътрешно убеждение, че срещата съ духовно лице носи несполука въ работата, която имъ предстои.

Важното е въ случая, че лица, които искатъ да минаватъ за невърващи, свободомислящи, изпадатъ въ друга крайностъ: да бждатъ суевѣрни. И жалко и смѣшно!

Тежко и обидно е за едно духовно лице, да върви изъ улицата и при срещата съ нѣкои отъ учащата се младежъ, или на лица отъ едно съсловие, за което духовникътъ ежедневно възнася молитви въ църквата, и въсто обичайния поздравъ, го оскърбятъ по единъ отъ гореказанитъ начини. Имали сме многобройни случаи отъ такива оскърбления, за които сме се обръщали къмъ респективнитъ началства да потърсимъ удовлетворение на обидната ни честь. И наистина сме я получавали, като виновнитъ винаги сж признавали своето престѣпление и сж искали прошка.

Като християни и пастири не само сме прощавали на такива блудени, отклонили се отъ пътя на уважение и почитъ къмъ своитъ пастири, но сме ги съветвали и увещавали да се оставятъ отъ това грубо суевѣрие, признакъ на нравствено падение и безкултурностъ. Правили сме това, защото респективнитъ имъ началства сж настоявали да бждатъ строго наказани.

Съ тжга на сърдцето си спомняме, че презъ миналата общоевропейска война, въ страницитъ на тогавашното религиозно-нравствено списание „Вѣра и сила“, органъ на военното духовенство при щаба на армията, бѣ обнародвана заповѣдъ противъ това грубо суевѣрие, по поводъ на една среща на войскава частъ съ единъ свещеникъ.

Не презрение и гавра заслужава нашето духовенство, а почитъ и уважение. Прелисете нашата история отъ основаването на българската държава до последно време и вие ще останете поразени отъ самоотверженитъ дѣла на просвѣта и борби за духовна и политическа свобода, въ чиито редове, не рѣдко, на челно мѣсто, сж стояли умразнитъ сега черноканци.

За изкореняване на това грубо суевѣрие, ние мислимъ, че отлична роля могатъ да изиграятъ християнскитъ дружества въ нашитъ училища.

Авва Филимонъ

Econom Constantin Moisiu—Bucuresti

Защо християнинътъ трѣбва да ходи на църква?

Защото „църквата е наша истинска майка, която ни ражда въ новия животъ, възпитавани и ни отхранва за живота вѣченъ, и ни води къмъ него. Тя е съкровището на благодатни утѣхи (чрезъ св. тайни), за насъ и въ здгробния животъ“ (Arh. Melchizedec. Liturgica).

Защото въ безакония като сме заченати и въ грѣхове родени, само църквата, съ помощта на св. тайни, ни изправя, просвѣщава, освещава и ни извива отъ вината и наказанието на прародителския и други грѣхове, калявайки волята ни, за да вървимъ по пътя на доброто и тайнствено ни съединява съ Спасителя — залога за нашето възкресение и безсмъртие. Следователно, въ църквата, състояща се отъ све-

щеници и благочестивиятъ вѣрующъ народъ, Спасителятъ винаги е на лице, между насъ, и чрезъ нея непрекъснато се продължава спасителното действие, отъ времето на земния животъ на Спасителя Христа.

И така, въ време на притѣснения, неволи и беда, когато вълнитъ на бурното житейско море бушуватъ, тогава пакъ при църквата прибѣгваме, като при тихо и необуряемо пристанище.

Но отъ особено голѣма подкрепа ни е църквата, когато напуската земния животъ, укрепявайки ни съ утешителни надежди, за изпълнението на истинскитъ обещания, че небесния отецъ ще ни удостои да се подсладимъ отъ съкровището на божественитъ блага, „които

ако не е виждало ухо, не е чувало, и човѣку на умъ не е идвало“. (I Кор. 2. 9.)

Все пакъ, вървамъ да си обърналъ внимание, драги братко, че едно единичко дѣрво мжно се запалва и гори, когато единъ колачъ дѣрва лесно се запалватъ. Защото, лесно се затоплятъ и запалятъ едно отъ друго. И така, заедно като горятъ, дава т много и благоприятна топлина.

Сжщото нѣщо става и съ душата ни. Сама душа, и особено не-свикнала да се моли, при обикновени случаи въ живота, мжно се решава да повдигне ржце, да привие колѣне и съ съкрушено сърдце, предъ иконитъ да си каже молитвата. Когато се събератъ, обаче, повече християни на едно мѣсто, въ Божия домъ, въодушевени отъ едно свѣтло желание, тогава като едно сърдце и една душа се стоп-

лятъ и единъ други се запалватъ въ пламѣка на молитвата, която получава по-голъма сила. Поради тая причина Спасителя казва: „Ако двама отъ васъ се съгласятъ на земята да попросятъ иѣщо, каквото и да е било, ще имъ бжде дадено отъ Моя Отецъ небесенъ. (Мат. 18. 19).

Спомни си следъ това, какъ Аронъ и Хуръ, подпирала презъ време на молитва, изморенитъ ржце на Мойсея, и които, само така сж можели да останатъ издигнати до залѣзъ слънце. (Изх. XVII. 12—13). Сжщо така и вѣрующитъ въ църква се подкрепятъ едни други и се въодушевяватъ презъ време на обществена молитва.

А пакъ когато Петъръ и Иованъ, следъ освобождаването имъ отъ затвора, сж отишли при другитъ св. апостоли и заедно съ тѣхъ сж повдигнали гласъ къмъ Бога и сж

Още една напасть — адвентизма

(Продължение от 13 брой)

Учителите, учениците, даже и всички християни, които обичат да четат Евангелие, силно впечатление имат на неговите заповеди: „Не кради“, „Не убий“, „Не прелюбодействуй“. Помнят ги добре, че никога въ час на разговори, даже и когато говорят или пишат, те не споменават за другите заповеди.

Самъ Исусъ Христосъ, запитанъ отъ човѣка-богаташъ, какво да стори, за да наследя животъ вѣченъ, е повторилъ всичкитѣ тия заповѣди.

Задава се въпроса: защо Спасителя никъде не споменава и не говори за другитѣ заповѣди?

Нима изключена бѣ възможността еврейскѣ да паднатъ въ идолопоклонство? Сѣщо и за сѣботата нищо не се споменава. Защо? Нима всичко това е безъ всѣко значение? Вѣроятно.

Какво е съдържанието на по-горе изброенитѣ заповѣди и какво целятъ тѣ? Запазване на обществото и нищо повече.

Сѣщото нѣщо го подчертава и Спасителя, когато казва: „Да обичашъ ближния си като себе си“, все пакъ съществува една разлика. Десеттѣхъ Божи заповѣди, както и всички други специални закони, целятъ запазването на обществото. Тѣ често пѣти се стремятъ да уязвятъ индивида и мѣчно е да бѣде така, защото чрезъ запазването на обществото, запазва се и индивида. Ако пѣкъ индивида бѣде изоставенъ, пренебрегнатъ, цѣлиятъ общество животно спира. Настѣпва застои, които влѣче следъ себе си нещастие, както за индивида, така и за цѣлото общество.

Самъ Спасителя цели запазването на обществото, но не чрезъ собственитѣ му сили, а чрезъ ония сили, които изхождатъ и се криятъ въ индивида.

Да обичашъ ближния си, значи да поддържашъ обществото, а на индивида да дадешъ онова мѣсто, което той заслужава да заеме съ своитѣ лични качества, съ своята култура и специална подготовка. Днешнитѣ социални теории не сѣ нищо друго, освенъ единъ компромисъ между индивидуалистичното и социално схващане.

Исусъ Христосъ е притежавалъ най-ясната социална интуиция за начина какъ да се раздвижи и примѣри едновременно индивида и обществото, за да се координиратъ и хармонизиратъ интереситѣ имъ.

Задаваме още веднажъ въпроса: защо ги държи въ църквата?

Десеттѣхъ Божи заповѣди да се разбиратъ малко своеобразно, защото: не крадахъ, не убихъ, чужда кѣща не разбихъ... сѣ истини не на Мойсеевия законъ, а на естествения нравственъ законъ, съ който се раждаме. Това сѣ общи, универсални истини.

Не е достатъчно да не убивашъ, да не крадешъ, да не лъжешъ, за да бѣдешъ човѣкъ съвършенъ. Това нѣщо го казва и самъ Спасителя. Но всички могатъ ли да бѣдатъ съвършени?

До сега не се е чуло за нѣкое съвършено съсловие или класа, обаче за отдѣлни личности да.

Св. Апостоли, мъченицитѣ, светиитѣ,

изповѣдницитѣ — всички сѣ били съвършени, но съвършенството сѣ си го постигнали, не чрезъ пазенето на десеттѣхъ Божи заповѣди, а чрезъ любовта си къмъ Бога и ближнитѣ си.

Десеттѣхъ Божи заповѣди поставятъ човѣка въ едно, тъй да се каже безсилно положение, отъ което той не може да се издигне до съвършенство. Тѣ сѣ само етапъ за човѣка, въ стремежъ му къмъ нравствено съвършенство. Тѣ сѣ, или образуватъ единъ етапъ и една морална фаза, въ която може да стои мнозинството.

Евангелскиятъ моралъ, обаче, е оня нравственъ законъ, свойственъ и достигнатъ само на избранницитѣ, на ония, които могатъ да се издигнатъ чрезъ лични усилия. И понеже малцина могатъ да се издигнатъ до съвършенство, то останалото множество, тѣлпата, да може да се издигне поне до висотата на десеттѣхъ Божи заповѣди.

Значи: първо имаме естествения нравственъ законъ, който го имаха и езичницитѣ; второ — имаме десеттѣхъ Божи заповѣди и трето — евангелскиятъ моралъ, който е най-съвършениятъ моралъ, известенъ до сега на свѣта.

Ето прочее мотива, поради който църквата още ги пази.

Ето защо тѣ стоятъ до св. Евангелие, което е идеала, а тѣ сѣ само второто стѣпало къмъ идеала. Християнската църква е усвоила горнитѣ заповѣди не заради това, че истинитѣ, които сѣ включени въ тѣхъ, ги нѣма въ св. Евангелие, а заради повелителната имъ форма, която действително прави силно впечатление.

Значи: десеттѣхъ Божи заповѣди сѣ еврейски т. е. Мойсееви, а не християнски, такива сѣ и оставатъ, въпреки, че казваме, че църквата ги е включила въ своето учение съ нѣкои измѣнения.

Ако тя ги бѣ включила, би ги и облѣкла въ друга форма, а пѣкъ тѣ останали и до днешенъ въ сѣщата си повелителна форма, най-подходяща за психологията и манталитета на мнозинството.

И така, като съединимъ сега заповѣдитѣ, които се отнасятъ до запазването на обществото, съ тия що се отнасятъ до съвършенството на индивида, бихме имали единъ ансамбълъ отъ истини, индивидуално социални и по тоя начинъ бихме спогодили всички умове и души.

Край.

Протоиерей П. Икономовъ

Народна мъдростъ

Ако излъжешъ единъ пѣтъ, не те вѣрватъ довѣка.

Безочливъ човѣкъ скоро затваря вратата и на най-големото приятелство.

Барди се отъ злото, до ка то не е дошло.

Глава безъ грижи, на бос-танъ тиква.

Да питаешъ, нито е беда, нито е срамътъ.

Божи ще бѣде отгоре му“, за това вземи поводъ и примѣръ отъ обкръжаващата го природа. Защото когато земята се върти, отдалечава се отъ слънцето и изстива, като се покрива съ ледена обвивка. Поради тая причина, развитието на растенията спира и цѣлата природа изглежда като мъртва.

Такъвъ е и животътъ безъ Богъ. Като живѣешъ далечъ отъ Бога, слънцето на Правдата, движейки се само около частнитѣ си интереси, които сѣ временни, душата ни остава, а соковетъ на вѣрата присъхватъ и цѣлата паша на духовниятъ ни животъ изсѣхва отъ студа и ледената буря на невѣрието.

Какво се случва, обаче, презъ пролѣтътъ?

Земята се доближава до слънцето и ледената покривка, която ско-

Това е поражение!

Предъ менъ е брой 261 на в-къ „Земедѣлска задруга“, който се получава отъ баща ми, който е сега пенсионеръ. Този вестникъ, особено следъ даването пенсий на старцитѣ — земеделци, получи широко разпространение между селското население, и може да изиграе завидна роля за издигането на нашия селянинъ въ стопанско и културно отношение. И наистина въ неговитѣ страници ще срещнете статии отъ видни наши стопановеди, лѣкари, свещеници и общественици. Това прави честь на уредницитѣ му, защото „Земедѣлска задруга“ ще стане наръчникъ за нашия селянинъ, така той има предъ себе си широки цели и велики задачи.

Похвалното е и това, че въ неговитѣ колони срещаме дописки отъ свещеници, които не жаятъ труда си да дадатъ на нашия селянинъ духовна храна.

Но покрай хубавитѣ слънчеви лъчи, които освѣтляватъ колонитѣ на този вестникъ, кой знае по какъвъ начинъ се е промѣняла една отрицателна статия на известния отстъпникъ отъ православieto Христо Върговъ, съ която статия отрича силата на молитвата, и е помрачилъ съдържанието на цѣлия брой 261.

Мислитѣ му ни погнусиха, както мене така и баща ми, твърде религиозенъ българинъ. Ако г. Върговъ не вѣрва въ силата на молитвата, той нѣма право да отрича и убива вѣрата въ силата на молитвата у нашия народъ. Българскиятъ народъ е проникнатъ отъ жива и крепка вѣра въ Бога, църквата, тайнствата, молитвитѣ и пр. Именно тази вѣра го е окриляла и е крепила неговитѣ надежди презъ тъмното петвѣковно робство. Нашиятъ народъ сѣщо така твърдо вѣрваше, че ще дойде денътъ, когато всички поробени наши братя ще се приютятъ подъ единъ общъ покривъ, за да образуватъ една гранитна скала — днешна велика и цѣлокупна България.

Нашитѣ поробени братя, благодарение на вѣрата въ Бога, че ще дойде денъ за свѣтли дни и освобождение, съ търпение понасяха робския хомотъ.

Въ днешно време нашия народъ е пропитъ отъ жива вѣра. Тя съпжитъства всѣкакви негови начинания. Кждето и да трѣгне нѣкои — на работа ли, на пѣтъ ли — прекръства се и съ молитва на уста отива. Каква е силата на молитвата, нѣма да излагамъ тукъ, защото се знае много добре отъ народа ни, който и въ дни на радостъ и въ дни на скръбъ прибѣгва до молитвата. Добре е г. Върговъ, когато пише за молитвата, да си спомни поржката на св. ап. Якова 5 гл. — 14-15 ст. „Боленъ ли е нѣкои между васъ, нека повика презвитеритѣ църковни, и тѣ да се помолятъ надъ него, като го намажатъ съ елей въ името Господне. И молитвата, про-

Предъ новата учебна година

Отъ 15 т. м. заглѣхналитѣ презъ лѣтото училищни дворова и сгради ще бѣдатъ наново огласени отъ веселата глъчка на нашата златокрила и свидна младежъ. Една грамадна армия отъ жизнерадостни и ентузиазирани младежи ще се наре-ди пакъ на фронта на науката и просвѣтата и съ неутолима духовна жажда ще започне да пие отъ неизчерпаемия изворъ на знанието. А известно е, че научното знание не се изразява само въ доказани и обясними явления въ природата, както до скоро се мислеше и насаждаше съзнателно въ училищата, но и въ дълбокото преклонение предъ величието и могъществото на Бога, твореца и промислителя на свѣта.

Българскиятъ народъ, който въ най-тежкитѣ мигове на своя животъ се е уповавалъ изключително на Бога и въ Неговата висша правда, днесъ, когато вижда, че действително тази правда е възтържествувала надъ почти всички български земи, не може да на възкликне отъ радостъ и да не вдъхне въ крехкитѣ души и въ чиститѣ сърд-ца на своитѣ малки чада най-жарка и всеправедна любовъ къмъ върховния блюстителъ и покровителъ на земния и небесенъ миръ — всемогъщия Богъ.

Безспорно, такава едно отношение се налага на първо мѣсто и на нашето народно учительство, което ще трѣбва да извае по този начинъ цѣлостната духовна и нравствена личностъ отъ всѣко българско дете, като най-цененъ залогъ за успѣха на утрешна велика, щастлива и благоденствующа България.

Ив. К.

излизаща отъ вѣрата, ще изцѣри болния; и Господъ ще го дигне; и ако грѣхове е сторилъ ще му се простятъ“ Църковнитѣ пастири винаги сѣ били противъ суевѣрията у нашия народъ, ето защо да се поставятъ тѣ въ реда на проповѣдницитѣ на суевѣрията е поражение.

Нашиятъ народъ има нужда отъ здрава духовна храна и статии отъ този родъ сѣ пакостни. Срамно е отъ единъ храненикъ на родната ни църква, следъ като е отстъпилъ отъ православната ни вѣра, да пише подобни статии, съ които да оспорва силата на молитвата, и да руши живата вѣра у народа.

Българскиятъ селянинъ, както е радостенъ и доволенъ отъ грижитѣ, които Царъ и Правителство полагатъ за него, той сѣщо така ще остане твърде доволенъ, ако въ неговия вестникъ „Земедѣлска задруга“ му се поднася здрава духовна храна, защото и той знае кое отъ писаното е хубаво, но да се внимава, защото има и слаби характери.

Свещ. Маринъ Йоновъ

се молили, знай, че мѣстото, гдето сѣ били избрани, е потреперяло и всички сѣ изпълнили съ Духъ Свети (Дѣян. Ап. IV. 24—31).

Чрезъ църквата пазимъ спасителна връзка съ Исуса Христа, защото „вънъ отъ нея нѣма животъ“. Домътъ Божи е единъ и никой никъде не може да се спаси, освенъ въ църквата. (Киприанъ). Тамъ се съхранява истинското учение и дароветъ на св. Духъ. Само църквата може да ни упѣти по пѣтищата, които водятъ къмъ вѣчния животъ.

Ето защо, братко християнино, добре запомни думитѣ на Бл. Августинъ, който така поучава: „Който се отдѣли отъ църквата, макаръ и живота му да е достоенъ за похвала, но понеже се е отказалъ отъ Христа, на ще има животъ, а гнева

вава тѣлото и се разтопява подъ слънчевитѣ благодатни и топли лъчи и всичко се събужда за новъ животъ. Горитѣ се обличатъ въ нова премѣна и пойнитѣ птички почватъ своитѣ омайни концерти.

Тѣй сѣщо и ние, ако искаме да се спасимъ отъ убийствената ледница на грѣха, трѣбава да обърнемъ лицето си къмъ Христа и топлината на неговата любовъ ще събуди у насъ едно неудържимо желание — да заживѣемъ другъ по хубавъ и по-красивъ животъ.

И никъде не се чувствуваме по-близо до Него, освенъ въ църквата, оазиса на нашитѣ надежди, тамъ предъ светитѣ олтари, отъ гдето се излъчва настоящата покаяна, на великата трапеза: „Дойдете, защото всичко е готово вече“.

При тая мисълъ, душата на псалмопѣвеца се разлива като рѣка отъ радостъ, и запѣва:

„Ще влѣза въ дома на моя Господъ, духътъ ми ще се зарадва, а сърдцето ми отъ радостъ ще затрепти“.

Ако пѣкъ нѣкакъ си, вмѣсто да се отзовешъ чинно и съ любовъ на тая покана, ти, поради това, че си поробенъ отъ грижитѣ на тоя грѣшенъ вѣкъ, отъ измамната богатства и измамливитѣ сладострастия, и се опиташъ да се оневи-нишъ подъ различни претексти и молитви, че не можешъ да дойдешъ, чуй тия пророчески слова и се стрѣсни „Който мразитѣ (ненавиждате) църквата (Сиона), засрамете се отъ Господа, защото, както тревата изсѣхва при лицето на огъня, така ще изсѣхне и вие“.

Конгреса на свещениците

Тазигодишният конгрес на Съюза на българските енорийски свещеници в България приключи своята работа при особено повишено настроение и задоволство. Дебатите бяха публични и под будното око на гражданството и столичната преса.

Цялния български печат посвети хубави, топли и високо патриотични статии към църковните служители, които тихо и без много претенции, вършат своята спасителна работа сред широките народни маси, напълно пропити от съзнанието за високата си мисия през тия исторически времена.

Оградено впечатление направи живия интерес на публиката и пресата към дебатите по дневния ред и взетите резолюции. Тъй като да видят представителите на нашата църква и пожелаха да ги чуят от какво тѣ се възмущават в тия времена, когато цѣлата земя гори и се тресе под непрестанния тънтенж на орждията, и когато ч о в ъ ш к а т а м и с ъ л ъ и д у х ъ с е у г ъ в а т ъ п о д ъ н а п о р а н а н о в о т о в р е м е и и д е и, които целят да създадат новъ и п о с п р а в е д л и в ъ р е д ъ.

И тѣ чуа от устата на ораторите, че българското православно духовенство е на фронта на държавата и при своите възлюбени, по села и градове, пасоме; че за него църквата, училището и казармата си остават най-сигурните опори на държавата, че това сѫ светини, върху които се гради силата, могъществото и благоденствието на нашия народъ и че ржката, която посегне на тѣхъ, трѣбва о време да бѣде отрѣзана.

Тѣ бѣха и си остават върни стражи на българския народъ, върни на завета на славното ни минало, изпълнено сѫ епични борби за духовното и народностно възрождане и за освобождението и обединението на православния български народъ.

Цѣлият печат сѫ много хубави думи подчерта, че общественото положение на свещеника изисква, той

УРОЦИ ИЗЪ ЖИВОТА

Бързия влакът, който трѣгва от Франкфурт за Базелъ минава покрай малкото и живописно градче Е. Хубавата спретната църква сѫ своето високо и архитектурно издържано кубе, обрѣна вниманието на всички пътници.

Въ нашето купе между другите пътници се оказа и единъ студентъ, който не можа да задържи очудването си, че всички пътници сѫ възхищение заговориха за тая хубава църква. „Странно“, — извика той, — вижте за каква глупава работа сѫ си похарчили париците тия хора! По-добре биха сторили, ако построиха единъ великолепенъ басейнъ за къпане“.

Сѣседа му, човѣкъ отъ народа, изненаданъ отъ тия му разсъждения, сепнато го запито: „Но моля, вие какво имате сѫ църквата? Вие противъ църквата ли сте?“ Студентътъ отговори: „Само престолюдието остана да върва въ Бога, и само то продължава да посещава църквата“. Тогава сѣседа му възрази: „Значи и азъ съмъ отъ престолюдието?“ „И азъ“ — каза втория. „Азъ всѣка недѣля посещавамъ Богослужението и съмъ професоръ при Лайпцигския университетъ“, добави третия. „Азъ съмъ държавенъ съветникъ“, — последва четвъртия, — „но не отсъствавамъ отъ св. Литургия, и въ случая и азъ ли съмъ зачисленъ къмъ престолюдието?“ „И азъ, директоръ на гимназията въ Бернъ, съмъ тоже отъ престолюдието“, — каза петия господинъ отъ купето.

Студентътъ, обърканъ и смутенъ, по о з ъ р н а с е н а с а м ъ н а т а т ѣ к ъ, наведе глава, взе си ржчната чантичка и напусна посраменъ купето.

да не бѣде въ материални незгоди и въ лични и семейни нужди, за да даде добра и резултатна дейност. Това върно схващане за положението, повиши духа на отците-делегати, които публично благодариха на нашия печатъ за неговите съчувствия и върна преценка за работата на народния пастиръ.

Всички знаемъ, че отъ него се и з ѣ с к в а с ѣ р д ц е, в ъ д ѣ х н о в е н и е, здрава култура, отлично възпитание, надхвърлящи общото ниво на пасомите, за да бѣде истински духовенъ водачъ и учителъ. Ето защо, отците-делегати поискана да му се създадатъ по-добри условия за работа, за да оправдае той напълно надеждите, които му се възлагатъ.

Той ще продължава да бѣде въ първата редица на всички народополезни начинания, за националното, културно и социално издигане на народа си; за улеснение на нѣкой въпроси, които възмущаватъ народа, тъй както го изисква сегашния исторически моментъ. Подчерта се отъ печата, както и отъ делегатите на ония организации, които имаха любовността да поздравятъ делегатите, идеализма и готовността на саможертва на свещениците и тѣхните другари — народни учители, командировани въ новоосвободените земи и разумната имъ работа. Въ едно толкова кратко време, тѣ изградиха наредъ сѫ образа на Бога и тоя на Велика България. Тѣхъ народния пастиръ благослови, щото да пребждатъ лжчезарни презъ вѣковете!

Въ „Християнска защита“ изпраща по тоя случай своя топълъ, братски привѣтъ на българския енорийски свещеникъ, по села и градове, и му пожелава още по-големи постижения въ неговото свето и спасително поприще.

Изъ живота на епархията

П и ш а т ъ н и отъ с. Палатица, омуртагско, че тамошното енорийско православно братство „Св. Царъ Борисъ“, подъ ръководството на енорийския свещеникъ Ст. Стефановъ е развило завидна просвѣтно-благотворителна дейност, като е успѣло да привлече въ братството най-добрите и дейни християни и християнки, които живо се интересуватъ отъ религиозните въпроси.

Прихода за изминалата братствена година възлизалъ на 5,850 лв., а разхода 4,015 лв. Ръководителя е държалъ редовни беседи презъ недѣлните и празнични дни. Нѣколко такива е държалъ и предъ учащата се младежъ, които сѫ изнесли и две хубави забави, масово посетени отъ селяните. Раздадена е била на селяните религиозно-нравствена книжнина. Все пакъ още много възрастни селяни посещаваха кръжмата и по рѣдко сѫ посещавали богослужението въ църквата. Лошо впечатление е правило и това, че г. г. учителите и чиновниците, които давали тонъ на селския животъ, рѣдко сѫ се вестявали въ църквата, а това е ставало на въпросъ между останалите християни, които обичали Бога и църквата и искали въ тия тежки дни всички да бждатъ единни и да се чувствуватъ помежду си братя.

Знаете ли...?

Че отъ началото на войната до сега германците сѫ потопили надъ 18 милиона тона английски и американски параходи. Тѣ сѫ били натоварени сѫ стоки, които надхвърлятъ 20 милиарда килограма. Това фантастично богатство, погълнато отъ моретата, не може да се изрази въ цифри, защото надхвърля много хиляди милиарда.

22-та годишнина на „Вестникъ на жената“

Този есенъ „Вестникъ на жената“ навѣзѣ въ своята 22-ра годишнина. Самото обстоятелство, че е просъществувалъ толкова много години, показва доколко той е необходимъ на многобройните му читатели, голѣма частъ отъ които го получаватъ отъ първата годишнина. Да поднасяшъ толкова много години всѣка седмица по единъ брой въ 8, 10 или 22 страници сѫ най-дребни букви и винаги много добре подбранъ литературенъ, общественъ и домакински материалъ, това, при нашите условия, може да се посочи като голѣма рѣдкостъ.

Рѣдкостъ сѫ сѣщо у насъ изданията, които всѣка годишнина отбелязватъ все по-големи напредѣкъ и съвършенство при наличността на толкова много отдѣли, съчетаващи чистата наука и изящната литература сѫ всички дребни и едри практически въпроси на семейния животъ, каквито „Вестникъ на жената“ поднася всѣка седмица на своите абонатки.

Вземете който и да е било брой отъ „Вестникъ на жената“ и вие ще се убедите, че той действително дава почти всичко, което интересува будната българска жена и полага много старание да ѣ помогне да стане по-разумна девица, по-добра съпруга, по-грижлива майка и по-способна домакиня. Въ „Вестникъ на жената“ се срѣщатъ имената на най-добрите писатели. Въ всѣки брой сѫ помѣстени нѣколко статии по най-важните обществени въпроси, множество съвети за възпитание на децата, новото и интересното въ нашата книжнина, музика, художество, напѣтствия за щастливъ семеенъ животъ, за здравно укрепване на семейството, разкази и стихове отъ първите наши писатели, изпитани рецепти за готвене на икономична и питателна храна, най-новото за дамското облекло за сезона, кройки въ естествена голѣмина, по която всѣка жена може сама да ушие дрехи за себе си и децата си, рецепти за домашно приготвяне на зимнина, здравни въпроси и отговори и пр. и пр.

Ето, това голѣмо разнообразие и изискания начинъ, по който се поддържа и издава „Вестникъ на жената“, сѫ му спечелили много широкъ кръгъ отъ читатели, които го сочатъ като най-доброто българско домакинско списание и сѫ му осигурили дългогодишно съществуване.

Презъ следващата 22-ра годишнина, въпреки поскупването, годишниятъ абонаментъ е 180 лева до 15 ноември, а следъ тази дата 200 лева. Сумите се внасятъ въ поч. чекова смѣтка № 750 на адресъ: Вестникъ на жената, София, Лега 33.

На новите си абонатки „Вестника на жената“ дава тази година веднага и безплатно 5 много ценни здравни и домакински книги, а на старите абонатки — нови книги — премии презъ течението на годишнината.

Ние препорѣчваме „Вестникъ на жената“ на своите читатели и му пожелаваме още по-големи успѣхи.

Хроника

По нареждане на Епархийския Архиерей отъ известно време Архиерейските Намѣстници обикалятъ своите духовни околии, за да видятъ какъ работятъ и какви постижения сѫ направили енорийските свещеници въ полето на пастирското имъ служение. Варненската духовна околия се обикаля отъ протосингела на св. Митрополия Архимандритъ Тихонъ, който до сега е посетилъ много села, ревизиралъ е свещениците и имъ е далъ ценни упѣтвания.

Въ миналия брой помѣстихме статията на г. П. Черняевъ, поради черковно-обществения ѣ характеръ. Тя подкрепи напълно нашия повикъ противъ пакостната дейност на сектите — на протестантите и католиците, които толкова много пакости нанесоха на българския православенъ народъ, и които, както г. П. Черняевъ изнася, не зачитатъ вече и решенията на Духовните сѣдилища у насъ.

Той подкрепя косвено и нашия искъ, щото часъ по-скоро да се гласува закона за върите, за да се пресѣче пътя на своеволията и беззаконията на сектите и тѣхните домогвания у насъ.

Обръщаме сѣщо внимание на нашите читатели върху статиите „Още една напасть — адвентизма“. Изчерпателенъ отговоръ на единъ въпросъ, сѫ който експлоатираха опасните сектанти у насъ — адвентистите и умишлено заблуждаватъ наивните махленци, които отъ любопитство посещаваха тѣ наречени „молитвени домове“.

Българи, обичайте бащината си вѣра. Презрете сектантите, които разбиватъ нашето духовно единство, тѣй необходимо въ тия исторически времена.

Изъ чуждия печатъ

Ромѣнския патриархъ Никодимъ, е издалъ послание до ромѣнския православенъ народъ и го подканва да си даде „лепгата за кръста“ по случай Въздвижението на св. кръстъ. Събраните суми ще се използватъ за подпомагане близките на ония ромѣнски герои които паднаха убити по бойните поля — за тържеството на кръста противъ безбожните болшевики, които снеха кръста отъ църквите и поставили сърпа и чука.

Събирайте динени семки!

Единъ общъ апелъ се отправя отъ нашите правителствени стопански сѣбди: събирайте динени семки, тѣ сѫ маслодайни!

Прасмѣтнато сѣдно по 30 — 40 дини на семейство и 50 грама семки отъ всѣка — ще се събере сѣдно отъ домакинство по 2 — 3 кгр. семки. Не струва нищо на домакинята да събира динените семки. Всички стопанства и челяди ще се вслушатъ въ навременния апелъ, но струва ни се, трѣбваше предварително да имъ се обещае, че срещу продадените семки ще получатъ съответно за 40 на сто мазнина (олио или шарланъ). Иначе, съмнително е колцина ще се отзоватъ. За една такава полезна акция все трѣбва и... залъгалка.

Книжнина

Получи се въ редакцията в „Истина“ седмиченъ католически органъ, брой 909. Абон. 100 лв., София, ул. Лавеле 2.

Въ „България“, независимъ народенъ двуседмичникъ. Радомиръ.

Въ „Сухиндолъ“ — год. XIV. Месечникъ за народна просвѣта.

Въ „Духовенъ зовъ“ — год. VI. бр. I. Двуседмичникъ за цѣрк. общест. и национална просвѣта, ул. Драгоманъ 43 София.

Списанието „Pastorul Titovei“ An. V. 1942

Сп. „Подвигъ“ — год. VII. бр. 61. Епархийскиятъ листъ „Cuvântul Adevărului“ отъ Исмаилъ. Adresati foia Sf. V pe adresa indicată pe Ziarul nostru Hristiansca Zastita (in Schimb.)

Въ Галацъ — Ромѣния, се откри Българско генерално консулство. Въ сѣщия градъ има българска църква „св. Пантелеимонъ“, която по всѣка вѣроятностъ ще стане легационна. Българскиятъ енорийски свещеникъ, Икономъ Ставрофоръ Николай Поповъ — (изъ гр. Варна) е и Директоръ на Българското основно у-ще. Сѫ това се попълни една голѣма празнота и нужда за нашите сънародници, които живѣятъ изъ тамошния край и чинто интереси ще бждатъ енергично застъпени отъ г. Станчевъ (тоже варненецъ). И на двамата наши съграждани пожелаваме ползотворна работа.

Платете си абонамента!

Печатница А. Пъндъклийски - Варна

ул. „Панагюрище“ 4 — Тел. 23-15